

Иван Вазов
Скитникът крал

Кат Каина, уплашен пред трупа окървавен
на Авела, о кралю, ти в бяг търчиш безславен;
ти тръпнеш кат Макбета,
убиец коронован, пред Банковата сянка;
ти бягаш, гол и гладен и с просяшка осанка
през планини, морета.

Кат вечний Агасфера, ти в скитане си вечно.
„Върви, върви! Не спирай!“ – ти чуваш безконечно
повтаряни тез думи!
И ти вървиш и скиташ от бряг на бряг в тревога:
кат някой звяр подгонен из своята бърлога,
мениш легла и друми!

И твое то болно тяло се гъне към земята,
на цял народ понесло товара и съдбата!

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Калина Григорова и Мартин Митов, октомври-декември 1999

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4957>]